

JAMES
CLAVELL

THI S S S

STRETNUTIE DVOCH KULTÚR A BOJ O MOC
V NAJBÚRLIVEJŠOM OBDOBÍ DEJÍN JAPONSKA
V KULTOVOM ROMÁNE

JAMES CLAVELL

將軍

Šōgun

Preložil Jozef Petro

IKAR

James Clavell
SHOGUN

Copyright © 1975 by James Clavell
All rights reserved.

Translation © 2000 by Jozef Petro

Jacket design © 2024 by Juraj Vačko

Slovak edition © 2000, 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9412-7

PREDSLOV

Stál tam a vzdoroval besniacej búrke, mrazivý chlad mu vnikal do kostí. Vedel, že ak v najbližších troch dňoch nezochia zem, čaká ich všetkých smrť. Priveľa mŕtvych na tejto plavbe, pomyslel si, som lodivod a hlavný kormidelník mŕtvej flotily. Z piatich lodí zostala jediná, z pôvodných stosedmich mužov posádky dvadsaťosem a aj z tých sa drží na nohách sotva desať. Ostatní sú už na dosah smrti, medzi nimi i kapitán. A nijaká potrava, takmer nijaká pitná voda. Tá, čo nám ešte zvýšila, je kalná a páchne.

Volal sa John Blackthorne a bol na palube sám. Iba celkom vpredu strážil nemý Salamon; čupel v závetrí a odtiaľ skúmavo pokukoval na more.

Loď sa pod nečakaným závanom vetriska zaknísala a Blackthorne sa krčovite zachytil operadla lavičky, pevne zasadenej do zadnej paluby, aby udržal rovnováhu. Keď sa vetrisko prehnalo, s povzdychom sa narovnal. Loď sa volala *Erasmus* a bola to trojsťažňová, ozbrojená holandská obchodná loď z Rotterdamu. Mala dvestošesťdesiat ton a dvadsať diel. Zachovala sa jediná z prvej expedičnej flotily, ktorú Holanďania vyslali, aby zasadila nepriateľovi v Novom svete zničujúci úder. Boli to vôbec prvé holandské lode, čo mali ozbrojenou silou odhaliť a spoznať tajomstvá trasy vedúcej cez Magalhãesov prieliv. Štyristodeväťdesiatšesť mužov, všetko dobrovoľníkov a Holanďanov okrem troch Angličanov, z ktorých dvaja boli kormidelníci a tretí palubný dôstojník. Ich rozkaz - vyplieniť španielske a portugalské osady v Novom svete, vypáliť ich, založiť holandské stanice, objaviť v Tichom oceáne nové ostrovy vhodné za oporné body, zabezpečiť nárok Holandska na nové územia a napokon sa po troch rokoch opäť vrátiť do materského prístavu.

Vietor ešte väčšmi zosilnel, loď sa nebezpečne knísala. Plávala so zvnutými plachtami, iba búrková plachta na hlavnom sťažni bola napnutá, no i tak búrka a morský prúd unášali plachetnicu v ústrety temnému horizontu.

Tam vpredu hrozí ešte väčšia búrka, pomyslel si Blackthorne, tam vpredu je ešte viac morských útesov, ešte viac plytčín. A vôkol neznáme more. Doboha! Celý život som zápasil s morom, a zakaždým som vyhral. Aj z tohto súboja vyjdem nakoniec víťazne. Znova premôžem more.

Prvý anglický lodivod, čo preplával cez Magalhãesov prieliv. Áno, prvý! A prvý hlavný kormidelník, čo plachtí cez toto ázijské more, ak nerátam hŕstku portugalských a španielskych bastardov, ktorí si ešte vždy namýšľajú, že im patrí svet. Prvý Angličan v týchto vodách...

V toľkých veciach prvý! Áno. Ale koľko mŕtvych si tieto prvenstvá vyžiadali!

Skúmavo vdýchol vietor, ale nič v ňom neprezrádzalo blízkosť zeme. Pozorne sa zahľadel na oceán, ale videl iba sivastú zvlnenú hladinu. Nikde nijaké morské útesy, ani farebné škvrny, čo by prezrádzali blízkosť plytčiny, nikde spenené hrebene vln rozbíjajúcich sa o pobrežie. Ďaleko vpravo od lode zočil obrysy akéhosi skalného útesu, ale to predsa nič neznačí. Ostré skaly, len-len že skryté pod hladinou, ich ohrozovali už celý posledný mesiac, no nikde ani najmenšej stopy po pevnine. Tento oceán je vari nekonečný, pomyslel si. Kristepane! Veď práve na toto ťa vyučili a pripravili: plachtiť po neznámych moriach, zmapovať ich a vrátiť sa domov. Koľko dní sú už z domova? Rok, jedenásť mesiacov a dva dni. Pevnú zem naposledy videli v Chile pred stoštyridsiatimi troma dňami na druhom konci oceánu, ktorý pred osemdesiatimi rokmi prvý preplával Magalhães a nazval ho Tichým.

Blackthorna mučil hlad, cítil bolesť v ústach i na celom tele. Premáhal ho skorbut. Donútil oči uprieť na kompas a vnímať ho, donútil aj myseľ aspoň približne vypočítať polohu plachetnice. Keď zakreslí polohu lode do mapy tejto plavby - do roteira, ako Portugalci volajú takéto tajné mapy - bude mať istotu aj o tomto bode oceánu. Potom bude bezpečná i jeho loď a azda sa mu podarí objaviť japonské ostrovy či dokonca tajomnú zlatú ríšu, o ktorej legendy vravia, že leží severne od Kathaya, nech už je Kathay kdekoľvek.

S tučným podielom na týchto bohatstvách opäť vyplávame na šire more, zamierime na západ, domov, a stanem sa prvým anglickým lodivodom a hlavným kormidelníkom, čo oboplával zemeguľu. A keď sa konečne vrátim, nikdy viac už vlasť neopustím. Nikdy! Prisahám na hlavu svojho syna.

Štipľavé vetrisko pretrhlo niť Blackthornových myšlienok a vrátilo ho do prítomnosti. Bolo by osudným šialenstvom, keby som teraz zaspal. Z takého spánku by som sa už nikdy nezobudil, pomyslel si a vystrel sa, aby uvoľnil strpnuté svaly na chrbte. Pritiahol si plášť k telu a obzrel sa. Plachty zvinuté, kormidlo upevnené, predná hliadka na stráž. Oprel sa o drevenú stenu a modlil sa za pevninu.

„Choďte do podpalubia, kormidelník. Ak nemáte nič proti tomu, prevezmem stráž.“

Z podpalubia prichádzal tretí kormidelník Hendrik Speck. Tvár mal vyčerpanú, popolavú, oči vpadnuté, pokožku žltkastú, posiatu fľakmi. Sťažka sa oprel o búdku s kompasom, inak by bol stratil rovnováhu.

„Nebesá! Preklínam deň, keď som opustil naše dobré Holandsko!“

„Hendrik, kde je prvý kormidelník?“

„Vo svojej kóji. Nemôže vyjsť zo svojej poondiatej kóje, ani z nej nevyjde do súdneho dňa!“

„A kapitán?“

„Stená a vykrikuje, aby mu priniesli jedlo a vodu!“ Hendrik si odplul. „Spýtal som sa ho, či mu mám upiecť kapúna a naservírovať ho na striebornej táčni aj s fľašou brandy, aby to mal čím zapíť... *Sheit-huis! Coot!*“

„Zavri chlebaréň!“

„V poriadku, kormidelník. No i tak je blázon a...“

„Vráť sa dolu a príď na svitaní.“

Hendrik, zvlíajúci sa od bolesti, klesol na lavičku.

„Tamdolu to páchne smrťou. Ak dovolíte, lodivod, prevezmem stráž. Aký máme kurz?“

„Kam nás vietor unáša.“

„Ha! Kde je krajina, čo ste nám sľubovali? Kde sú tie ostrovy, pýtam sa, kde je to Japonsko?“

„Vpredu, pred nami.“

„Vpredu, stále len vpredu! Bože na nebesiach! Nedostali ste predsa rozkaz plávať do neznáma! Už dávno sme mohli byť späť, v bezpečí, napchávať si bruchá, a nie hnať sa za akousi vidinou!“

„Zavri chlebaréň a vráť sa do podpalubia!“

Hendrik odvrátil pohľad od vysokého, bradatého muža. Kde vlastne sme? chcel sa spýtať. A prečo nemôžem vidieť vaše roteiro, vašu tajnú mapu? Uvedomil si, že nijakému hlavnému kormidelníkovi neslobodno klásť takéto otázky, a najmä nie tú o roteire. No i tak, blyšlo mu hlavou, rád by som bol taký mocný a pri silách ako vtedy, keď sme

opúšťali Holandsko. To by som teraz nečakal a neváhal! To by som ti teraz rozbil tie tvoje oceľovosivasté oči, vytrel by som ti z ksichtu ten tvoj povýšený úsmev, čo ma vháňa do zúfalstva, a poslal by som ťa tam, kam už dávno patíš, do horúceho pekla! Potom by som sa stal hlavným kormidelníkom ja a plachetnici by velil Holanďan, a nie cudzinec, a všetky tajomstvá by boli naše. Len naše! Lebo už zakrátko budeme vo vojne aj s vami, Angličanmi. Máme predsa rovnaké ciele: ovládnuť svetové moria, kontrolovať všetky obchodné cesty, dobyť Nový svet a zahrdúsiť Španielsko.

„Možno nijaké japonské ostrovy ani nejstávajú,“ zahundral Hendrik. „Možno je to len legenda.“

„Sú! Jestvujú! Medzi tridsiatym a štyridsiatym stupňom severnej šírky. Ale teraz už mlč a vráť sa dolu!“

„Dolu čiha smrť,“ zašepkal Hendrik, potom sa uprene zahľadel pred seba a oddal sa úvahám.

Blackthorne na lavičke pred kormidlom sa zahniezdil. Telo ho dnes bolelo oveľa viac ako zvyčajne. No i tak som ešte stále šťastnejší ako ostatní, pomyslel si. Určite som šťastnejší ako Hendrik. Nie, nie šťastnejší, ale predvídavejší. Ja som si ovocie odložil, všetci ostatní ho nerozvážne zjedli. Darmo som ich varoval. A preto je aj môj skorbut ľahší. Ostatní trpia na krvácanie, hnačky, zapuchajú im oči, kývajú sa im zuby. Ale prečo sú ľudia takí, že sa nikdy nechcú poučiť?

Vedel, že všetci sa ho boja, dokonca i kapitán. Vedel aj to, že väčšina posádky ho priam nenávidí. No bolo to prirodzené, lebo na mori odjakživa rozkazuje hlavný kormidelník. On určuje kurz, velí celej lodi, vedie ju z prístavu do prístavu.

Dnes je predsa každá plavba nebezpečná, lebo je iba málo navigačných máp, a aj tie, čo sú, nie sú najspoľahlivejšie. Jednoducho neexistuje možnosť spoľahlivo určiť zemepisnú dĺžku a šírku, v ktorej loď pláva. Preto sú také dôležité roteirá: malé knižočky s podrobnými zápismi kormidelníka, ktorý tam už raz bol. Obsahujú záznamy o magnetických kompasových kurzoch medzi jednotlivými prístavmi a mysli, polostrovmi a morskými kanálmi, aj výsledky merania hĺbky olovnou, záznamy o farbe vody, o morskom dne. Z týchto záznamov jasne vysvitá, ako sme sa dakde dostali a ako sme sa odtiaľ vrátili, koľko dní sme potrebovali na jednotlivé úseky, aký bol vietor, kedy vial a odkiaľ, aké morské prúdy bolo treba prekonať. Záznamy hovorili aj o obdobiach búrok či priaznivých vetrov, o tom, kde možno zakotviť loď za účelom opravy a kde ju umyť, kde možno načerpať zásoby pitnej vody, kde sú priatelia a kde nepriatelia, kde sú plytčiny,

útesy, úžiny a kde prístavy. Skrátka, ak bolo roteiro dobré, bolo v ňom všetko, čo treba na bezpečnú plavbu.

Angličania, Holanďania a Francúzi mali také mapy, ale iba pre svoje vody. Na ostatných moriach sveta sa plavili takmer výlučne kapitáni z Portugalska a Španielska a obe tieto krajiny pokladali svoje roteirá za štátne tajomstvo. Portugalci i Španieli priam žiarlivo strážili roteirá s údajmi o morských cestách do Nového sveta či o tajoch Magalhãesovho prielivu alebo Mysu dobrej nádeje. Boli to portugalské objavy, zabezpečovali plavbu do Ázie, preto ich holandskí a anglickí nepriatelia tak túžobne, ba vášnivo hľadali. Pravda, roteiro bolo také, aký bol kormidelník, ktorý ho zhotovil, alebo pisár, ktorý ho vlastnoručne opísal, prípadne - ale to veľmi zriedkavo - tlačiar, ktorý roteiro vytlačil. V roteire bývali aj omyly, dokonca i zámerné. Kormidelník si mohol byť istý jedine vtedy, ak sa na tej-ktorej plavbe osobne aspoň raz zúčastnil.

Blackthorne vstal a vymočil sa ponad zábradlie. Piesok presýpacích hodín v búde s kompasom sa už presypal, musel ich obrátiť. Chvíľu uvažoval, či by nemal skrútnuť loď do vetra, nech si ju unáša až do rána, no potom myšlienku zahnal. Zišiel schodíkmi po mostíku a otvoril dvere vľavo. Chodba sa tiahla po celej šírke lode a viedla do ubytovní mužstva. Boli tam kóje a sieťové lôžka pre stodvadsať mužov. Oviaľo ho teplo, po mrazivej víchrici také príjemné, že sa priam pre-máhal, aby nemusel vziať na vedomie príkry pach, čo sáľal zo všetkých kútov podpalubia. Keď sa Blackthorne zjavil, ani jediný z dvadsiatich mužov posádky nevyšiel zo svojej kóje.

„Choď na palubu, Meatsukker!“ povedal po holandsky, lebo okrem portugalčiny, španielčiny a latinčiny plynule hovoril aj po holandsky.

„Skapínam,“ odvetil ponížši muž s ostrými črtami tváre a ešte hlbšie sa utiahol do svojej kóje. „Je mi zle. Len sa pozrite, skorbut ma obral už o všetky zuby. Pomôžte, nebesá, inak všetci pokapeme! Nebyť vás, sedeli by sme si už doma zdraví a veselí... Som obchodník, nie námorník. Nepatrím k vašej posádke... Vezmite si dakoho iného. Tamto Johanna...“ Zvrieskol, keď ho Blackthorne surovo vytiahol z kóje a hodil o dvere. Z úst mu vytryskla krv, celý vyjavený vytriešľal oči, no brutálny kopanec ho načisto prebral.

„Na palubu! A zostaneš tam, kým neodpadneš mŕtvy alebo kým neuvidíme zem!“

Nízky chlapík rýchle otvoril dvere a v panickom strachu vybehol.

Blackthorne si premeral ostatných. Všetci hľadeli naňho so zjavným nepokojom v očiach.

„Ako ti je, Johann?“

„Ide to, kormidelník. Azda nevystrieme kopytá.“

Johann Vinck, najstarší člen posádky na plachetnici, mal štyridsaťtri rokov, bol hlavný delostrelec a pomocný dôstojník. Nemal už ani vlasy, ani zuby, farba pokožky pripomínala starý dub. A Johann Vinck aj mal silu starého duba. Pred šiestimi rokmi vedno s Blackthornom hľadali cestu na severovýchod, a tak obidvaja veľmi dobre vedeli, koľko znesie ten druhý.

„V tvojom veku, Johann, je už väčšina ľudí mŕtva. To značí, že si vlastne kúsok pred nami,“ poznamenal Blackthorne, ktorý mal iba tridsaťšesť.

Vinck sa silene usmial.

„Vďačím za to brandy, viete, brandy a nábožnému životu, aký som viedol.“

Nikto sa nezasmial. Potom ktosi ukázal na jednu z kójí.

„Kormidelník, druhý poddôstojník je mŕtvy.“

„Vyneste mŕtvolu na palubu, umyte ju a zatlačte jej oči. Ty, ty a ty!“

Označení muži vyskočili z kójí a spojenými silami vyniesli mŕtveho.

„Vinck, prevezmeš rannú stráž. A ty, Ginsel, hliadku v koši na sťažni.“

„Áno, pane!“

Blackthorne sa vrátil na palubu.

Všimol si, že Hendrik nezaspal a loď je v poriadku. Salamon, ktorého dal práve vymeniť v službe, sa tackal okolo skôr mŕtvy ako živý, s očami od vetriska zapálenými a silne zapuchnutými. Blackthorne zašiel k ďalším dverám a zišiel po schodíkoch. Chodba viedla do veľkej palubnej kajuty, v ktorej býval kapitán. Vzadu sa nachádzali komory so zásobami. Blackthornova kajuta bola vpravo, kajuta vľavo zvyčajne patrila trom zástupcom kormidelníka, ale teraz v nej býval Bacces van Nekk, viedol obchodníkov, čo sa zúčastnili na plavbe, tretí kormidelník Hendrik a plavčík Croocq. Všetci traja boli smrteľne chorí.

Vošiel do veľkej kajuty. Kapitán Paulus Spillbergen ležal vo svojej kóji napoly v bezvedomí. Bol to zavalitý muž v najlepších rokoch, zvyčajne pekne pri tele, no teraz vychudnutý na koš a kožu. Blackthorne vybral z tajného výklenku drevený krčah s vodou a dal kapitánovi napiť zopár dúškov.

„Ďakujem,“ povedal Spillbergen trasľavým, slabým hlasom. „Kde je zem? Kde je?“

„Vpredu, pred nami,“ odvetil, hoci tomu už ani sám neveril. Položil krčah nazad do výklenku a usiloval sa nevnímať kapitánovo bedákanie. A zrazu ho znova znenávidel.

Bol to rok, čo dosiahli Tierra del Fuego čiže Ohňovú zem. Vietor mali priaznivý, vtedy sa mohli dostať až do neznámeho Magalhãesovho prielivu. Ale kapitán, ktorý velil celej flotile, dal rozkaz vystúpiť na pevninu a hľadať zlato a poklady.

„Márnosť, kapitán, veď sa len pozrite na túto pevninu! V takejto pustatine predsa nemôžu byť nijaké poklady!“

„Povráva sa, že táto oblasť je veľmi bohatá na zlato. Čo ak sa nám ju podarí obsadiť a získať pre väčšiu slávu Holandska?“

„Španieli sú tu už päťdesiat rokov a s oveľa väčšími silami.“

„Možno. Ale možno nie sú až tak ďaleko na juhu, kormidelník.“

„Takto hlboko na juhu sa ročné obdobia líšia od našich. V máji, júni, júli i v auguste tam vládne najtuhšia zima. Podľa roteira je najdôležitejšie zvoliť si pravú chvíľu na plavbu cez Magalhãesov prieliv. O niekoľko týždňov vetry zmenia smer a potom tu budeme musieť zostať, prípadne aj niekoľko mesiacov prezimovať.“

„Koľko týždňov nám zostáva, kormidelník?“

„Podľa roteira osem. Ale ročné obdobia nie sú vždy rovnaké.“

„Zostaneme teda pár týždňov a preskúmame pevninu. Tak nám zvýši dosť času. A keby sa nedalo inak, napneme plachty, zamierime na sever a vyplienime ešte zopár miest. Tak čo, páni?“

„Kapitán, musíme sa pokúsiť dostať stadiaľto už teraz! V Tichom oceáne majú Španieli iba málo lodí. Zato v týchto končinách sa to ich loďami priam hemží. Hľadajú nás. Musíme ďalej, kapitán!“

Kapitán nakoniec presadil svoje: dal o tom hlasovať kapitánom ostatných lodí - len kapitánom, nie hlavným kormidelníkom, jednému Angličanovi a trom Holanďanom - a tak nasledovali neplodné lúpežné výpravy na pevninu.

V tom roku sa vetry obrátili privčas. Nakoniec tam flotila musela prezimovať, lebo kapitán sa bál španielskeho loďstva a neodvážil sa plávať vyššie na sever. Kým sa rozhodli pre ďalšiu plavbu, minuli štyri mesiace. A medzitým stopäťdesiat mužov zomrelo od hladu a zimy. Napokon jedli už teľacie kožky, do ktorých boli zvinuté rezervné plachty. Zúrivé búrky v morskej úžine rozohnali flotilu. Plachetnica *Erasmus* ako jediná priplávala na vopred dohodnuté miesto pri chilskom pobreží. Celý mesiac tam vyčkávali na zvyšné lode výpravy. Španieli sa čoraz väčšmi blížili, tlačili sa na nich, a keď hrozilo, že ich vezmú do klieští, napli plachty a vyplávali do neznáma.

Lenže tajné roteiro sa končilo na brehoch Chile.

Blackthorne zamieril na koniec chodby, otvoril dvere svojej kajuty, a keď vošiel, zamkol ich za sebou. Hrady povaly boli nízke, musel sa

skrčiť, keď prechádzal k písaciemu stolu. Sadol si, otvoril ktorúsi zásuvku a pozorne vybalil posledné jablko, ktoré si tak úzkostlivo schoval počas celej plavby od Santa Marie. Odkrojil si slabú štvrtku. Pod šupkou boli už červíky, no zjedol i tie. Spomenul si na starú námornícku múdrosť, že sú priam také účinné proti skorbutu ako jablká, ba čo viac, ak sa rozmliažené natrú na ďasná, zabraňujú vypadávaniu zubov. Prežúval pomaly, opatrne, lebo ho boleli zuby. Aj ústnu dutinu mal celú doráňanú. Potom vypil trochu vody z koženého vreca na víno. Bola už dosť slaná. Napokon starostlivo zabalil zvyšok jablka a zamkol ho do zásuvky.

Ach, aký som ustatý!

Pospi si hodinku, našepkával mu diabol v tele, pospi si aspoň desať minút! Odpočiniess si a občerstviš sa na celý týždeň! Už niekoľko dní si spal iba zopár hodín, aj to väčšinou v nočnom chlade hore na palube. Musíš sa vyspať! Pospi si, sú predsa odkázaní na teba...

„Nepospím si. Až zajtra!“ povedal nahlas a donútil ruky odomknúť kovanú debničku, z ktorej vybral kurzovú mapu. Videl, že tam leží aj ďalšia mapa – tajné portugalské roteiro – v bezpečí, nedotknutá. To ho potešilo. Vzal si nové husacie brko a dal sa písať.

„21. apríla 1600... Piata hodina. Večerný súmrak. Stotridsiaty tretí deň plavby od čilskej Santa Marie. Tridsiaty druhý stupeň severnej šírky. More ešte stále rozbúrené, vietor mocný. Loď so zvinutými plachtami. Farba mora matnozelená. Hladina bezodná. Udržiavame kurz po vetre, dvestosedemdesiat stupňov, mierne odbočujeme na severozápad. Napredujeme rýchle, asi tri morské míle na dve leguy. Pred pol hodinou sme zazreli veľké skalné útesy v podobe trojuholníka, vzdialené asi pol leguy na severo-severovýchod.

Dnes v noci zomreli na skorbut ďalší traja muži: lodný krajčír-plachtár Joris, delostrelec Reiss a druhý kormidelník de Haan. Kapitán ešte stále leží vo svojej kajute. Poručil som teda ich duše Bohu a odovzdal ich telá moru, ale nezabalené do plachtoviny, lebo ju nemal kto zašiť. Dnes zomrel aj poddôstojník Rijckloff.

Napoludnie som nevedel zmerať výšku slnka, lebo obloha bola opäť zamračená. Napriek tomu si myslím, že ešte stále máme správny kurz a japonské ostrovy sa určite už skoro objavlia...“

„Rotz vooruuuuu! Útesy pred nami!“

Spočiatku výkrik skôr cítil, ako počul, no potom ho v kvílení vetriska začul aj po druhý raz.

Vybehol z kajuty a hnal sa hore schodíkmi na zadnú palubu. Srdce mu prudko bilo, v hrdle mu vyschlo. Bola tmavá noc a pršalo. Sprvu sa

tomu potešil, lebo plachty, čo mali zachytávať dažďovú vodu, márne vystreté už niekoľko týždňov, sa čochvíľa naplnia. Otvoril ústa a nastavil ich husto padajúcemu dažďu. Chrbtom obrátený k prudkému vetru vychutnával sladký mok padajúci z mračien.

Videl, že Hendrik priam strýpol od hrôzy. Meatsukker, ktorý hliadkoval vpredu, niečo nezrozumiteľné vykrikoval a ukazoval dopredu. Vtom aj Blackthorne uprel pohľad pred loď. Ani nie dvesto yardov vyčnievali z mora útesy. Boli veľké a tmné, hladné more ustavične na ne útočilo. Po oboch stranách lode sa belostne črtala línia sčerených vln, prerušená iba tu a tam.

„Všetci na palubu!“ zakričal Blackthorne a mocne rozkoлебal palubný zvonec.

Výkrik vytrhol Hendrika z vyľakaného ohromenia.

„Sme stratení!“ zreal po holandsky. „Ježišu Kriste, pomôž nám!“

„Prived' mužstvo na palubu, darebák! Zaspal si? Obidvaja ste zadrichmali!“ A Blackthorne ho sotil na schodíky do podpalubia. Potom křčovite schytil kormidlo, uvoľnil retiazku, ktorou bolo pripevnené, a zo všetkých síl ho tvrdo skrútil doľava.

Naskutku musel napnúť všetky sily, aby sa kormidlo otočilo proti mocnému prúdu. Celá loď sa otriasla. A keď ju zrazu pochytil vietor, predok sa dal otáčať. O chvíľu už plachetnica ležala kolmo proti prúdu i vetrisku. Búrkové plachty sa naduli a postupne preberali celú záťaž lode. Laná sa napínali, priam kvílili. Rozbúrené more sa dvíhalo ponad loď. Plachetnica sa mu vzdávala, ale pritom sa vzdäľovala od skalných útesov. Vtom sa prihnala obrovská vlna. Blackthorne varovne zakričal na mužov, čo vychádzali z podpalubia, a bojoval s kormidlom na život a na smrť.

More sa vrhlo na plachetnicu a nebezpečne ju prevalilo na bok. Blackthorne si pomyslel, že už je po všetkom. Ale loď sa opäť striasla ako zmoknutý teriér a vyplávala z priepasti vlnobitia. Cez zábradlie sa valili mohutné prúdy vody. Blackthorne lapal po vzduchu. Videl, ako poddôstojníková mŕtvola, ktorú dal vyniesť na palubu, zmizla. Videl i to, že nebezpečne sa blížiaci pás vln je ešte mocnejší ako predchádzajúci. Vtom jedovatá vlna zachytila Hendrika a vysoko ho zdvihla. Hendrik lapal po vzduchu, celý zúfalý sa chcel dačoho zachytiť v nečakanej prázdnote, no vzápätí zmizol za zábradlím lode. A vtom sa už hnala cez palubu ďalšia hučiacca vlna. Blackthorne sa křčovite chytil spíc na kolese kormidla. Voda sa prevalila popri ňom. Hendrika už unášalo more zo päťdesiat yardov od plachetnice. Ale vodný prúd ho znova zanesol do jej blízkosti, keď ho zrazu ďalšia ozrutná vlna vy-

soko vyniesla nad loď, chvíľu akoby ho tam podržala – ako zúfalo Hendrik reval! – a potom ho znova odniesla, hodila o ostrý hrebeň skalného útesu a zhltna ho.

Plachetnica mierila na šire more a Blackthorne sa pokúšal udržať smer plavby.

Vinck a ešte ktosi sa dostali až hore na zadnú palubu a pomáhali Blackthornovi s kolesom kormidla. Vtom Blackthorne zočil vľavo od lode hrozivý útes. Týčil sa z rozbúreného mora celkom blízko. Z hladiny vyčnievali aj ďalšie útesy, vpredu i vpravo, ale tu a tam boli medzi nimi aj úžiny a kanále.

„Pozor!“ skríkol Blackthorne.

More sa znova prevalilo cez palubu a strhlo so sebou ďalšieho muža. Zato opäť vyhodilo na palubu poddôstojníkovu mŕtvolu. Predný hrot plachetnice sa vysoko vzniesol nad hladinu, aby sa vzápätí vnoril do ďalšej vlny, ktorá vyšplechla na palubu ešte viac vody. Vinck a zopár členov posádky, nadávajúci ani pohania, uvoľňovali laná zvinutých plachiet. Tie sa spúšťali, naplňali vetrom a duto plieskali. Loď vystrelila vpred. Vinck s pomocníkmi chvíľu viseli nad morom a knísal sa vo vetrisku. Potom sa dali pomaly zostupovať.

„Útes... útes pred nami!“ zreval zrazu Vinck.

Blackthorne a muž vedľa neho skrútili kormidlo vpravo. Plachetnica najprv akoby zaváhala, no potom sa zvrtna. Bolestivo zaprašťala, keď sa ostrý skalný útes, v rozbúrenom mori takmer neviditeľný, zrazil so spodkom lode. Našťastie, konštrukcia lode náraz vydržala. Muži na palube si vydýchli.

Vpredu medzi útesmi zazrel Blackthorne akúsi úžinu. Zamieril do nej. Vietor bol mocnejší, more rozbúrenejšie. *Erasmus* sa nadhadzoval a skrúcal pod nárazmi morskej víchrice. Kormidlo sa vytrhlo kormidelníkovi z rúk a divo sa krútilo. Spoločnými silami ho znova zachytili a vrátili plachetnicu do pôvodného kurzu. No ešte chvíľu poskakovala po hladine a zmietala sa ako v ošiali. Voda zaplavila palubu, prevažovala sa cez predok lode, hodila mŕtvolu vystretého námorníka o drevenú priehradku a nakoniec zaliala dolnú aj hornú palubu.

Úžina medzi útesmi bola na tri čiary od lode na zúfatej strane, no čo ako sa Blackthorne namáhal, nevládal donútiť plachetnicu k správne smeru. Celý zúfalý hľadal medzi útesmi bezpečný kanál, hoci vedel, že je tam len jeden. Nakoniec ponechal plachetnicu na chvíľu napospas vetru, aby nabrala rýchlosť, a až potom ju rázne skrútil na zúfatejšiu stranu. Poslúchla a dodržiavala nový kurz.

Vtom sa spodok lode zachytil o hranu ostrej skaly pod hladinou. Kostra zaprašťala, loď sa zachvela. Všetci na palube sa zhrozili, že dubové dosky náraz nevydržali a do spodných priestorov sa už valí voda. Plachetnica, bez kontroly kormidelníka, sa hnala šialene vpred.

Blackthorne kričal o pomoc, no nik ho nepočul, a tak bojoval s kormidlom aj s morom sám. Odhodilo ho nabok, ale podarilo sa mu znova chytiť kormidlo a mocne ho zovrieť v rukách. V duchu sa začudovane spytoval: Ako je možné, že kormidlo tak dlho vydržalo?

Na najužšom mieste úžiny sa more zmenilo na obrovský vír. Búrka hnala vodu vpred, no bralá útesu jej zahatávali cestu. Mohutné, útočiace vlny sa odrážali od stien útesu a vrhali sa na blížiacu sa plachetnicu. Vzápätí sa prihnali ďalšie, narážali na seba a spolu útočili na loď zo všetkých strán. *Erasmus* sa nakoniec dostal do bieleho víru a bezmocne sa v ňom zmiatal.

„Prekliata búrka!“ zreval Blackthorne zlostne. „Stiahni svoje špinavé pazúry z mojej lode!“

Kormidlo plachetnice sa už zasa krútilo naprázdno, paluba sa nebezpečne naklonila nabok, predok lode narazil na skalu a poškodil sa. Časť výstroja zletela z paluby do mora. Predný stožiar sa napol ako luk a zlomil sa. Na prednú palubu prebehli muži so sekerami, aby presekli laná. Plachetnica tancovala v spenenej úžine medzi útesmi. Potom sa im podarilo uvoľniť zlomený stožiar. Voda ho odniesla z paluby aj s mužom, čo sa zaplietol do lán a plachiet. Bol spútaný ako väzeň, zúfalo kričal o ratu, ale druhovia na palube mu nemohli pomôcť. Iba sa bezmocne prizerali. Zlomený stožiar na chvíľu zmizol pod hladinou, potom sa znova vynoril v blízkosti lode, aby sa napokon navždy ponoril.

Vinck a jeho spoločníci, ktorí sa zachránili, pozerali na hornú palubu, kde sa Blackthorne boril s búrkou ako zmyslov zbavený. Podaktorí sa prežehnali a modlili, iní plakali od strachu, no všetci dúfali, že nakoniec vyviaznu z tej hrôzy živí.

Na chvíľu sa úžina medzi útesmi rozšírila, rýchlosť plachetnice mierne klesla, ale už zakrátko sa kanál medzi útesmi opäť zúžil, skaly na oboch stranách akoby narastali a zrazu čneli vysoko nad loďou. Prúd, čo ich unášal, narazil na protiprúd, strhol plachetnicu so sebou, prudko ju zvrhol a nakoniec vrhol v ústrety osudu.

Blackthorne už nepreklínal búrku. Zo všetkých síl sa pokúšal skrútiť kormidlo doľava, no loď ho neposlúchala, ani more nebralo na vedomie jeho zúfale úsilie.

„Otoč sa, kurvisko poondiate!“ zreval, cítiac, že ho sily už opúšťajú. „Pomôžte mi!“ zakričal vyjaveným mužom na dolnej palube, ale daromne.

More bolo čoraz búrlivejšie. Blackthorne si myslel, že mu srdce pukne od žiaľu, no napriek tomu vytrvalo bojoval proti tlaku vôd. Pokúšal sa uprieť pohľad na nejaký pevný, nehybný cieľ, ale všetko naokolo sa krútilo a krútilo, farby bledli a splývali.

Plachetnica *Erasmus* bola mŕtva, bezvládna. A vtom sa jej spodok zaboril do mäkkej plytčiny. Loď sa otočila a vietor i voda akoby sa spojili a pomohli jej, spoločne ju obrátili do smeru vetra. *Erasmus* vklzol úžinou do bezpečia zálivu za útesmi.

**PRVÁ
KNIHA**

1

Blackthorne sa prebudil. V prvej chvíli sa mu zdalo, že iba sníva, lebo bol na pevnine a miestnosť, v ktorej sa nachádzal, mu pripadala priam rozprávková. Bola malá, veľmi čistá, pokrytá mäkkými rohožami. Ležal na hrubej vatovanej deke prikrytý inou, podobnou. Povala izby bola z lešteného cédra, steny z nezvyčajných cédrových rámov. Na nich bol napnutý priesvitný papier, príjemne tlmiaci prenikajúce svetlo. Pri posteli stál červenkastý podnos s malými miskami. V jednej bola studená dusená zelenina, ktorú chamtivo zhltol, nevímajúc pikantnú príchuť. V ďalšej rybia polievka, na ktorej si takisto pochutil, v tretej hustá ovsená kaša. Aj tú zjedol lačno a hltavo, pomáhajúc si prstami. Voda v osobito formovanom krčiazteku bola teplá, s čudnou príchuťou – trochu trpkastou, no nie nepríjemnou.

A potom zazrel na stene kríž.

Ach! Som v španielskom alebo portugalskom dome, pomyslel si a zamrazilo ho. Je to Japonsko? Alebo Kathay?

Vtom ktosi odsunul stenu. Vo dverách kľáčala nie najmladšia tučná žena s okrúhrou tvárou a s úsmevom sa ukláňala. Pleť mala zlatistú, oči tmavé a úzke, dlhé čierne vlasy spletené a vysoko zopnuté. Na sebe mala sivé hodvábné šaty, biele papuče s hrubou svetlou podošvou a okolo pása širokú fialovú šerpu.

„*Gošujinsama, gokibun wa ikaga desu ka? Ako sa máte, pane?*“ povedala, keď na ňu prekvapene pozrel. Chvíľu čakala a nakoniec zopakovala otázku.

„Je to tu Japonsko?“ spýtal sa. „Japonsko? Alebo Kathay?“

Nechápavo naňho pozrela, niččo povedala, ale ani teraz jej nerozumel. A zrazu si uvedomil, že je celkom nahý. Svoje šaty nikde nevidel. Uchýlil sa k osvedčenej posunkovej reči a naznačil jej, že by

sa chcel obliecť. Potom ukázal na prázdne misky a žena pochopila, že je hladný.

S úsmevom sa uklonila a zasunula dvere.

Vyčerpane si opäť ľahol, ale neobvyklá nehybnosť dlážky spôsobila, že sa mu krútila hlava. Musel sústrediť všetky sily, aby sa premohol... Pamätám sa, že sme vyhodili kotvu, vrazil si v duchu. Spolu s Vinckom. Myslím, že to bol Vinck. A boli sme v akomsi zálieve. *Erasmus* narazil na plytčinu a zostal v nej trčať. Počuli sme, ako sa neďaleko vlny lámu o pobrežie, ale nijaké nebezpečenstvo nám už nehrozilo. Na pobreží žmurkali akési svetlá. Potom som ležal vo svojej kajute a zrazu sa okolo mňa zotmel. Na nič iné si už nespomínam. Potom cez hustú, tmavú noc prenikli akési svetlá a okrem nich i čudné hlasy. Prihovoril som sa im po anglicky, neskôr aj po portugalsky. Jeden z domorodcov hovoril trochu po portugalsky – alebo to bol dokonca Portugaliec? Nie, nie, tak sa mi marí, že to bol domorodec. Opýtal som sa ho vôbec, kde sme? Nevie, nespomínam si. Potom sme znova boli medzi útesmi a znova nás privalila vysokánska vlna, strhla ma so sebou a zmietla do mora. Topil som sa a bola mi zima. Nie, nie, more bolo napodiv teplé a mäkké, mäkučké ako hlboká, hodvábná posteľ. Pravdepodobne ma vytiahli na breh a preniesli sem.

„Určite to bola táto posteľ, čo sa mi videla taká mäkučká a teplučká!“ povedal zrazu nahlas. „Ešte nikdy som nespal v hodvábe.“

Premohla ho slabosť a ukolísala ho do bezsenného spánku.

Keď sa opäť zobudil, zazrel v hlinených miskách ešte viac jedál. Zazrel aj svoje šaty uložené pri posteli. Vyprali ich, vyhladili a polátali drobnými, jemnými stehmi.

Ale jeho nôž zmizol a chýbali i kľúče.

To nič, zadovážim si lepšie, pomyslel si, alebo pištoľ.

Uprel pohľad na kríž. Hoci sa bál, zrazu ho pochytilo vzrušenie. Celý život počúval od kormidelníkov i prostých námorníkov legendy o neslýchaných bohatstvách v tajupnej neznámej ríši Portugalcov voľakde na Východe. Počul hotové divy o tom, že Portugalcom sa podarilo obrátiť tamojších domorodých pohanov na katolicizmus a takto si ich pripútať. Legendy rozprávali o krajine, kde zlato bolo také lacné ako surové železo a kde smaragdov, rubínov, diamantov a zafírov bolo ako piesku na morskom pobreží.

Ak je pravda to s tými katolíkmi, uvažoval, pravdepodobne budú pravdivé aj ďalšie veci. Áno, tie poklady! Čím skôr budem opäť ozbrojený na palube svojej plachetnice, tým lepšie.

Zjedol naservírované jedlá a obliekol sa. Spočiatku stál na nohách dosť neisto, necítil sa vo svojom živle ako vždy, keď bol na pevnine. A chýbali mu čižmy. Zamieril ku dverám, mierne sa tackajúc, takže musel vystrieť ruku a oprieť sa o stenu. Ale ľahké rámy neudržali váhu jeho tela. Zlomili sa a napnutý priesvitný papier sa potrhali.

Vzpriamil sa. Z chodbičky naňho vyľakane hľadela drobná ženička.

„Prepáčte,“ povedal zmätený bezmocnosťou a neistotou. Čistota izbice akoby sa bola zrazu pošpinila. „Kde mám čižmy?“

Žena naňho nechápavo pozrela. Prinútil sa k trpezlivosti a naznačil jej svoje želanie posunkami. Žena odcupkala pozdĺž chodby, tam si kľakla, odsunula ďalšie dvere v stene a kývla mu, aby išiel k nej. Celkom blízko bolo počuť hlasy a žblnkot tečúcej vody. Vstúpil zasúvacími dverami a ocitol sa v ďalšej takmer úplne holej miestnosti. Otvárala sa na verandu, odkiaľ viedli schodíky do malej záhradky chránenej vysokým múrom. Pred hlavným vchodom stáli dve postaršie ženy, troje detí v ligotavých šatočkách a akýsi starec, očividne záhradník, lebo držal v ruke hrabličky. Všetci sa mu úctivo uklonili a zostali so sklonenými hlavami.

Blackthorne si s prekvapením všimol, že starec je nahý. Iba úzka látka okolo bedier mu ako-tak zahaľovala pohlavie.

„Dobré ráno!“ pozdravil, lebo raz nevedel, čo iné povedať.

Na skupinka i naďalej stála nepohnuto, so sklonenými hlavami.

Chvíľu na ňu nemo pozeral, potom podvedome opätovoľ úklon. Až vtedy všetci zdvihli hlavy a usmiali sa naňho. Potom sa starec znova uklonil a vrátil sa k svojej práci. Deti vyvaľovali na Blackthorna úzke oči, vzápätí sa hlasne rozchichotali a odbehli. Obe postaršie ženy zmizli v dome, ale priam cítil, že stade tajne pokukujú a nespúšťajú ho z očí.

Vtom zazrel pod schodíkmi svoje čižmy. Prv ako ich stihol zdvihnúť, kľáčala pri nich nie práve najmladšia žena a na Blackthornov nemalý údiv mu ich pomohla obuť.

„Vďaka,“ prehovoril, potom chvíľu o čomsi uvažoval a nakoniec ukázal na seba. „Blackthorne,“ povedal vážne. „Blackthorne,“ zopakoval. Potom ukázal na ňu a spýtal sa: „A ako sa voláš ty?“

Nechápavo naňho hľadela.

„Blackthorne,“ zopakoval pomaly. Potom znova ukázal na ňu a spýtal sa: „Ako sa voláš?“

Zvrástila čelo, ale vtom akoby jej svitlo, ukázala na seba a povedala:

„Onna! Onna!“

„Onna!“ zopakoval po nej rovnako hrdý na seba, ako bola pred chvíľou ona. „Onna!“

Celá šťastná sa usmiala a prikývla: „Onna!“

Takú záhradku v živote nevidel. Bol v nej miniatúrny vodopád, potôčik s filigránskym mostíkom, chodníčky, starostlivo upravené a posypané drobným štrkovým pieskom, skalky, kvety, kríky.

„Neuveriteľné!“ zvolal.

„Nevelitelene?“ zopakovala žena.

„Ach, nič,“ usmial sa, no keďže nevedel, čo si počať, výrazným posunkom ju poslal preč. Uklonila sa a zdvorilo sa vzdialila.

Blackthorne sa oprel o stĺp a vyhrieval sa na slnku. Kde sú ostatní z plachetnice? Žije ešte kapitán? Koľko dní som spal? Pamätám sa, že raz som sa zobudil, najedol sa a potom znova zaspal. A jedlo bolo priam také znepokojujúce ako moje sny.

Deti šantili, hrali sa na chytačku. Záhradníkova nahota ho zarážala, lebo keď sa stárky zohol, bolo mu vidieť všetko, a Blackthorne sa čudoval, že deti si to, ako sa zdalo, vôbec nevšímajú. Za múrom záhrady zazrel ďalšie budovy pokryté tehliami i slamou a celkom vzhľadom dosť vysoké vrchy. Pod oblohou pofukoval čerstvý vetrik a rozháňal ľahké mráčiky. Bzučiacie včielky hľadali nektár. Naozaj nádherný jarný deň. Telo mu túžilo po ďalšom spánku, no premohol sa a vykročil k záhradným dverkam. Záhradník sa naňho usmial a pribehol otvoriť. Potom sa mu hlboko uklonil a zavrel za ním dverka.

Dedinu postavili okolo prístavu, ktorý sa veľkým oblúkom tiahol na východ. Mohlo tam byť zo dvesto domov. Túlili sa k sebe, iné zasa stáli na úbočí vrchu zvažujúceho sa až po kamenné nábregie. Trochu vyššie boli terasovité políčka a poľné cestičky hadiace sa na sever i na juh. Cesta pozdĺž nábregia bola dláždená, kamenné mólo vybiehalo hlboko do mora. Bol to dobrý, bezpečný prístav. Muži a ženy naokolo čistili ryby či opravovali siete. Na severnom konci prístavu stavali veľký člň nezvyčajného tvaru. Ďaleko v mori, na sever i na východ, sa črtali akési ostrovy. Tam boli pravdepodobne aj útesy. Alebo až za horizontom.

V prístave kotvilo veľa čudne stavaných člňov, pravdepodobne rybárskych. Niektoré mali veľkú plachtu, iné zasa pár vesiel. Veslári v člne stáli a opierali veslá o more, neveslovali posediačky, ako by to robil on. Niekoľko člňov sa práve vyberalo na more, iné boli vytiahnuté v drevených dokoch. *Erasmus*, pevne zakotvený, sa hojdal v pokojnej vode asi päťdesiat yardov od pobrežia. Kto ho zakotvil? spytoval sa Blackthorne v duchu. Pri plachetnici uvidel člň, na palube zopár domorodcov. Ale nikoho zo svojej posádky!

Prešiel sa po dedine a obzrel si ju, jednoducho cítiac na sebe tucty zvedavých očí. Len čo ľudia zistili, že aj on sa pozerá na nich, ukláňali

sa mu a on úklony zakaždým opätovoľ, hoci ešte stále trochu neisto a zmätene. Po výmene úklonov ľudia veselo odchádzali za prácou, postávali, chodili sem i ta, akoby si už jeho prítomnosť nevšímali.

Je na nich niečo čudné, neobvyklé, ale čo? hútal. Nie, nie je to iba odev a správanie. Je to aj čosi iné. Ach, uvedomil si s prekvapením, veď nemajú nijaké zbrane! Ani meče, ani iné ručné strelné zbrane! Ako je to možné?

Ulicu lemovali otvorené obchody s pestrým tovarom a balmi pripravenými na odvoz. Dlážka v obchodoch bola mierne zvýšená, predavači i kupci kľáčali alebo čupeli na čistých doskách. Blackthorne si všimol, že väčšina ľudí nosí dreváčky či ľahké sandále, no niektorí mali obuté vysoké biele papuče so zárezom medzi palcom a susedným prstom, aby bolo kadiaľ pretiahnuť remenec. Ľudia nechávali sandále aj dreváčky na holej zemi pred vchodom do obchodov a tí, čo chodili bosí, si utreli pri vchode nohy a vhupli do čistých domácich sandálov. Veľmi múdre, pomyslel si.

Potom zbadal, že sa blíži muž s tonzúrou. Zamrazilo ho až v útrobach a zostalo mu nevoľno. Kňaz bol očividne alebo Portugalec, alebo Španiel, a hoci mal akési čudné voľné oblečenie oranžovej farby a za pásom kríž s ružencom, Blackthorne jasne vycítil chladné nepriateľstvo, čo mu sáľalo z tváre. Šaty boli špinavé, pravdepodobne sa vracal z dlhšej cesty, vysoké európske čižmy mal zablatené. Neznámy kňaz upieral zrak na prístav, na plachetnicu *Erasmus*. Blackthorne vedel: kňaz už určite zistil, že ide o holandskú alebo anglickú loď, o celkom novú loď na svetových moriach, šťihlejšiu a rýchlejšiu ako všetky doteraz. Určite spoznal ozbrojenú obchodnú plachetnicu, navrhnutú a vylepšenú podľa vzoru anglických kaperských lodí, ktoré napáchali v španielskych moriach už toľko zla. Kňaza sprevádzalo asi desať domorodcov, všetci čiernovlasí, s čiernymi očami. Jeden z nich bol oblečený v rovnakom oranžovom rúchu ako kňaz, iba čo nemal čižmy, ale sandále. Ostatní mali pestrofarebné odevy, niektorí široké nohavice, iní len úzky pás látky okolo bedier. A nik z nich nebol ozbrojený.

Blackthorne pochopil, že najrozumnejšie by bolo utiecť, kým sa dá, no súčasne si uvedomil aj to, že na útek nemá dosť síl a napokon, nemá sa ani kam podieť, skryť. V tejto krajine je cudzinec - svojou vysokou postavou i farbou očí. Oprel sa teda chrbtom o stenu a čakal.

„Kto se?“ spýtal sa ho kňaz po portugalsky. Bol to zdravý zavalitý muž s dlhou bradou, medzi dvadsiatkou a tridsiatkou.

„A kto ste vy?“ odpovedal otázkou Blackthorne a uprene sa zadíval na kňaza.

„Ste holandský pirát! Ste jeden z kacírskych Holanďanov! Z tých pirátov! Nech je vám dobrotivý pánboh milostivý!“

„Nie sme nijakí piráti. Sme mierumilovní obchodníci, pravda, nie k našim nepriateľom. Som hlavný kormidelník tamtej plachetnice. A kto ste vy?“

„Som páter Sebastio. Ako ste sa sem dostali?“

„Búrka nás prihnala k pobrežiu. Kde sme? Je toto Japonsko?“

„Áno, Japonsko. Nippon,“ odpovedal kňaz netrpezlivo a obrátil sa k mužovi, ktorý sa zdal starší od ostatných. Hovoril s ním po japonsky, pričom podchvíľou ukazoval na Blackthorna. Zdalo sa, že pátrove slová všetkých pobúrili. Ktorýsi z mužov sa rýchle prežehnal, akoby sa tak chcel chrániť pred cudzím kacírom. Potom sa kňaz opäť obrátil k Blackthornovi: „Holanďania sú kacíri, vzbúrenci a piráti. Ako sa voláte?“

„Je toto portugalská kolónia?“

Kňazove oči boli tvrdé, podliate krvou.

„Starosta dediny mi vravel, že už upovedomil vrchnosť o vašom príchode. Kde je vaša posádka?“

„Búrka nás zahnila z vytýčeného kurzu,“ odpovedal Blackthorne. „Potrebujeme jedlo a trochu času na opravu lode. Potom opäť vyplávame. Máme peniaze, zaplatíme za všetko a...“

„Kde je vaša posádka?“

„Neviem. Akiste na palube. Predpokladám, že tam.“

Kňaz sa znova obrátil k starostovi obce, ktorý ukázal na druhý koniec dediny a zoširoka niečo vysvetľoval. Kňaz povedal Blackthornovi:

„Zločincov tu ukrižujú. Čaká vás smrť, kormidelník! Daimjo a jeho samurajovia sú už na ceste do dediny. Nech je vám dobrotivý pánboh milostivý!“

„Kto je daimjo?“

„Lénny pán. Patrí mu celá provincia. Ako ste sa sem dostali?“

„A samurajovia?“

„Bojovníci, vojaci, príslušníci kasty bojovníkov,“ dôrazne odpovedal kňaz so zjavným odporom. „Vravte, odkiaľ ste prišli a čo tu chcete? A kto ste?“

„Váš prízvuk sa mi vidí cudzí,“ poznamenal Blackthorne, aby kňaza vyviedol z miery. „Nie ste Španiel?“

„Som Portugalec!“ odvetil kňaz pobúrene. Div nevybuchol od zlosti, lebo sa chytil na Blackthornovu návnadu. „Veď som vám už povedal, že som páter Sebastio z Portugalska. Nie som Španiel, som Portugalec! A nie som mních, som brat Spoločnosti Ježišovej.“

„Ach, jeden z tých? Jezuita?“

„Áno, nech je dobrotivý pánboh milostivý vašej kacírskkej duši!“

A páter Sebastio zašepkal niečo po japonsky. Muži vykročili s oči-vidným úmyslom hodiť sa na Blackthorna. Ustúpil až k stene. Jedného z útočníkov síce zasiahol, no vzápätí boli všetci ostatní na ňom, išlo ho zadusiť.

„*Nanigoto da?* Čo je?“

Vo chvíli bolo po bitke.

Ani nie desať krokov od nich stál mladší muž. Mal na sebe nohavice, dreváky, ľahké kimono a za opaskom dva meče – jeden krátky ako dýka, druhý dlhý, mierne zaoblený, mocný, obojručný.

„*Nanigoto da?*“ spýtal sa zostra, a keď nik neodpovedal, ešte raz zopakoval: „*Nanigoto da?!*“

Japonci padli na kolená a sklonili čelá do prachu. Jedine kňaz zostal vzpriamený. No aj on sa uklonil a začal čosi jachtavo vysvetľovať, ale mladý muž ho so zjavným odporom prerušil a prstom ukázal na starostu: „Mura!“

Starosta Mura, s hlavou ešte stále úctivo sklonenou, začal vysvetľovať. Niekoľko ráz ukázal na Blackthorna, raz na plachteticu a dva razy na kňaza. To sa už na ulici nič nehýbalo. Všetci, čo boli na dohľad, kľáčali so sklonenými hlavami. Konečne starosta skončil. Ozbrojený mladý muž mu ešte položil zopár otázok. Odpovedal na ne rýchle a pokorne. Potom mu mladý ozbrojenec niečo povedal a urobil ponížujúci posunok smerom ku kňazovi a Blackthornovi. Keď starosta vysvetlil kňazovi, čo posunok značí, páter Sebastio sa začervenal.

Ozbrojenec bol aspoň o hlavu nižší a oveľa mladší ako Blackthorne. Mal celkom príjemnú tvár, aj keď so stopami po kiahňach. Uprene si premeriaval oboch cudzincov.

„*Onuši ittai doko kara kitanoda? Doko no kuni no monoda?*“

Kňaz nervózne prekladal:

„Kasigi Omi-san sa pýta, odkiaľ prichádzate a akej ste národnosti.“

„Je pán Omi-san daimjo?“ spýtal sa Blackthorne, ktorého pri pohľade na dva meče naplňal strach.

„Nie. Je samuraj zodpovedný za túto dedinu. Jeho priezvisko je Kasigi. Omi je meno. Tu sa priezviská zásadne uvádzajú na prvom mieste. San značí ctihodný alebo urodzený. Zo zdvorilosti sa pripája ku každému menu. Urobíte dobre, ak budete čo najzdvorilejší a ukážete, že máte dobré spôsoby,“ vysvetľoval kňaz. Potom mu hlas sprísnel: „A teraz sa poponáhľajte s odpoveďou!“

„Prichádzam z Amsterdamu. Som Angličan.“

Páter Sebastio nevládal utajiť prekvapenie.

„Angličan. Z Anglicka,“ povedal samurajovi a chcel podať aj obširnejšie vysvetlenie, ale Omi ho prerušil a vychrlil ďalší príval slov.

„Omi-sam sa pýta, či ste veliteľ. Starosta totiž tvrdí, že už len málo vašich kacírov žije a aj tí, čo žijú, sú väčšinou chorí. Máte aj kapitána?“

„Ja som veliteľ,“ odpovedal Blackthorne, hoci teraz, keď boli na pevnine, hlavné velenie patrilo kapitánovi. „Ja velím,“ dodal ešte, uvedomujúc si, že kapitán Spillbergen nikdy nemal slovo ani na lodi, ani na zemi, dokonca ani vtedy, keď bol zdravý.

Samuraj znova vychrlil spršku slov.

„Omi-san vraví, že ak ste veliteľ, povoľuje vám voľne sa pohybovať po dedine, a to až do príchodu jeho pána. O vašom budúcom osude rozhodne daimjo, jeho pán. Až dovedy môžete bývať ako hosť v starostovom dome. Môžete chodiť, kam chcete, iba dedinu nesmiete opustiť. Vaša posádka je v jednom z domov a nesmie ho opustiť. Porozumeli ste?“

„Áno. A kde je moja posádka? V ktorom dome?“

Páter Sebastio neurčito ukázal na domy v blízkosti prístavu. Omiho sebavedomé vystupovanie a netrpezlivosť sa ho očividne veľmi dotkli.

„Teda tak, kacír. Vychutnajte svoju slobodu, lebo vaše zločiny nezostanú bez zaslúženej odplaty.“

„*Wakarimasu ka?*“ obrátil sa Omi priamo k Blackthornovi.

„Vraví, či ste rozumeli.“

„Ako sa povie po japonský áno?“ spýtal sa Blackthorne.

Páter Sebastio povedal samurajovi:

„*Wakarimasu.*“

Omi ich s výrazom opovrhnutia prepustil. Potom sa mu všetci opäť hlboko uklonili. Všetci okrem muža, ktorý vedome zostal stáť so vztýčenou hlavou.

Dlhý meč sa mihol bleskovým strieborným oblúkom. Mužovi odletela hlava a na zem vystrekla fontána krvi. Bezhlavé telo sa ešte niekoľko ráz myklo a potom navždy znehybnelo. Kňaz nevdojak o krok ustúpil. Inakšie sa na ulici nik nepohol. Hlavy zostali hlboko sklone- né. Blackthorne zmeravel od hrôzy aj od pobúrenia.

Omi opovržlivo stúpil na mŕtvolu.

„*Ikinasai!*“ povedal. „Podťte!“

Muži naokolo sa ešte raz uklonili až po zem, potom sa vzpriamili a tíško odišli. Ulica sa vyprázdnila. Páter Sebastio pozrel na mŕtvolu, urobil nad ňou znamenie kríža a povedal:

„*In nomine patris et filii et spiritus sancti!*“ A vrhol nebojácny pohľad na samuraja.

„*Ikinasai!*“ zopakoval Omi s hrotom meča na mŕtvoľe.

Trvalo hodnú chvíľu, kým sa kňaz zvrtol a odišiel. Samuraj ho sprevádzal nedôverčivým pohľadom úzkych očí. Vzápätí sa pobral aj Blackthorne. Cúval krok za krokom, a keď si myslel, že je už v bezpečnej vzdialenosti, šibol za roh najbližšieho domu.

Omi vybuchol burácavým smiechom. Ulica bola ako vymetená. Keď sa záchvat smiechu pomínul, Omi oboma rukami schytil svoj veľký meč a rozkrájal mŕtvolu na malé kúsky.

Blackthorne sedel v malom člne. Veslár usilovne vesloval k plachetnici *Erasmus*. Nerobili mu ťažkosti, keď požiadal o čln. Na hlavnej palube plachetnice zazrel ľudí. Videlo sa mu, že sú to samí samurajovia. Niektorí mali na prsiach brnenie, ale väčšina bola v jednoduchých kimonách – tak volali to čudné mužské oblečenie – a všetci mali po dva meče. Všetci boli aj rovnako ostrihaní: lebky vyholené a vlasy, čo zostali pri oboch sluchách, spletené do vrkoča a naolejované. Jedine samurajovia mohli mať takto upravené vlasy, ba dokonca im to prikazoval osobitný predpis. A jedine samurajovia smeli nosiť dva meče – jeden veľký, pre dve ruky, a druhý kratší, ponášajúci sa skôr na dýku. Aj dva meče im predpisoval osobitný predpis.

Samurajovia sa zhrčili pri zábradlí lode a zvedavo si ho obzerali.

Blackthorne, chvejúc sa od vzrušenia a nepokoja, vyšiel po mostíku na palubu. Jeden zo samurajov, vybranejšie oblečený ako druhý, mu vykročil v ústrety a uklonil sa. Blackthorne opätoval úklon. Tváre samurajov na palube sa razom rozťahli do priateľského úsmevu. No i tak Blackthornovi ešte vždy pulzoval v žilách strach a ani úsmevy samurajov nezmiernili zlú predtuchu. Zašiel k schodíkom, čo viedli z hornej paluby, a zrazu zastal. Krížom cez dvere bola prelepená široká stuha z červeného hodvábu a pri nej bol štítok s čudesným hranaťm písmom. Podobné štítky uvidel aj na ďalších dverách.

Vystrel ruku a chcel hodvábnu stuhu strhnúť.

„*Hotté oké!* Nechaj to!“ zvolal samuraj, a aby boli jeho slová ešte zrozumiteľnejšie, potriasol hlavou. Súčasne sa mu vytratil aj úsmev z tváre.

„Ach, veď je to moja loď... Chcel by som...“ Blackthorne sa všemožne pokúšal utajiť strach, čo v ňom vyvolával pohľad na meče. Musím sa dostať do kajuty, vravel si v duchu. Musím vziať kurzové mapy i tajné roteiro. Nebesá, ak ich už našli a odovzdali kňazom alebo Japoncom, som stratený. S takým dôkazom nás každý súd na svete – okrem holandských a anglických súdov – určite odsúdi ako pirátov na smrť. Mám tam

predsa presné záznamy dátumov, miest i veľkosti a hodnoty koristi aj počtu mŕtvych počas troch vylození v Amerike i vylozenia v španielskej Afrike. Sú tam aj presné zápisy počtu vyplienených kostolov, miest a ich prístavných zariadení, ktoré sme vypálili. A portugalské roteiro? To je predsa náš ortieľ smrti, akože ináč, veď ide o ukradnuté roteiro alebo v najlepšom prípade kúpené od dajakého portugalského zradcu... Podľa ich zákonov každého cudzinca, u ktorého sa nájde roteiro, a tobôž roteiro s popisom preplávania Magalhãesovho prielivu, treba ihneď usmrtiť. A ak sa také roteiro nájde na nepriateľskej lodi, zákon jasne hovorí: loď treba ihneď spáliť a jej posádku bez milosti popraviť.

„*Nan no yoda? Čo je?*“ spýtal sa ktorýsi samuraj.

„Nehovoríte po portugalsky?“ obrátil sa k nemu Blackthorne.

Muž pokrčil plecami.

„*Wakarimasen.*“

Vtom predstúpil iný, povedal čosi s predpísanou úctou veliteľovi samurajov a ten na znak súhlasu kýval hlavou.

„Portugieso... priateľ...“ jachtal muž s ťažkopádnym portugalským prízvukom, potom chvíľu hmatkal vo výstrihu kimona a napokon vylovil drevený krížik, ktorý mal zavesený okolo krku. „Kresťan,“ povedal s úsmevom, ukazujúc pritom na seba. „Kresťan,“ zopakoval a ukázal na Blackthorna. „Kresťan *ka?*“

Blackthorne sprvu zaváhal, ale potom prikývol:

„Kresťan.“

„Portugieso?“

„Nie. Angličan.“

Muž vysvetľoval niečo veliteľovi, potom obidvaja potriasli hlavami. Keď znova pozreli na Blackthorna, povedal:

„Toto tu je moja loď, rád by som zišiel do svojej kajuty...“ Obsah slov sprevádzal výraznými gestami, aby mu porozumeli.

„*Ah, so desu! Kinjiru!* Ach, tak! *Zakázané!*“ odpovedali mu dôrazne a s chladným úsmevom ukázali na popísaný štítok.

Nemohol neporozumieť. Nesmiem ďalej, uvedomil si. To ich *kinjiru* pravdepodobne značí zakázané. Do pekla horúceho s nimi a s ich zákazom!

Položil ruku na kľučku dverí a pootvoril ich.

„*Kinjiru!*“

Strhli ho späť a vtom už stál zoči-voči veliteľovi. Všetci povytiahli meče z pošiev a nehybne vyčkávali.

Blackthorne si v okamihu uvedomil, že mu nezostáva iné, ako sa podvoliť. Pokrčil teda plecami a odstúpil od dverí. Potom sa obzrel po

lodi, v akom stave je zariadenie a výstroj. Búrkou dokmášané plachty spustili a zvinuli. Potrhané laná odstránili. Nevdojak znova zamieril k vchodu do podpalubia, no v poslednej chvíli zastal. Cítil, že ho všetci uprene pozorujú. Na celom tele mu vyrazil studený pot. Doboha, nechýbalo veľa a bol by sa dopustil osudnej nerozvážnosti! Zdvorilo sa uklonil a všetko nepriateľstvo razom zmizlo. Všetci sa mu takisto uklonili a opäť sa usmievali. Ale on i naďalej cítil studený pot na chrbte. Znenávidel všetko, čo malo niečo spoločné s Japonskom, a želal si iba jedno: aby bol aj s posádkou znova na palube svojej plachetnice ozbrojený a na širom mori.

„Márnosť šedivá, kormidelník, myslím, že nemáte pravdu!“ zvolal Vinck s necudným, bezzubým úsmevom. „Keď sa zmierite s tým svinstvom, čo tu nazývajú jedlom, je to vlastne jedno z najkrajších miest, ktoré som navštívil. Naozaj. Sme tu sotva dva dni, a mal som už tri ich ženské! A namojveru, boli... ajaj!“

„Ale bez mäsa a pálenky toho veľa nezmôžeš,“ podpichol Maetsukker. „A tie žlté psiská nie a nie pochopiť, že našinec potrebuje mäso a pívko a chlebič. A navyše i nejakú pálenku alebo víno!“

„To je to najhoršie. Nebesá, dám kráľovstvo za pohár poriadneho grogu!“ užialene zvolal Baccus van Nekk.

Pristúpil k Blackthornovi a vzhliadol naňho svojimi malými úzkymi očkami. Bol silne krátkozraký a posledné okuliare stratil v búrke. Van Nekk viedol výpravu obchodníkov, čo sa zúčastnili na plavbe, bol pokladníkom a zástupcom Holandskej východoindickej spoločnosti, ktorá výpravu financovala.

„Sme na pevnine, a teda v bezpečí, no napriek tomu mi nedali vypiť ani glg. Ani kvapku. Strašné! A čo vám - vám dali niečo vypiť, kormidelník?“

„Nie.“ Blackthorne neznášal, ak niekto stál tak blízko neho, ale Baccus bol priateľ a navyše takmer úplne slepý. Len preto ho neodstrčil alebo neodstúpil od neho. „Nie, dali mi iba horúcu vodu s akýmiysi korenkami.“

„Strašné! Horúcu vodu s korenkami! Ha, a čo keď v tejto krajine nijakú pálenku nepoznajú? Musíte mi urobiť veľkú láskavosť, kormidelník. Musíte ich požiadať, aby nám dali niečo vypiť!“

Blackthornovi sa podarilo vypátrať dom, v ktorom trávil nútený pobyt jeho posádka. Dom stál na východnom okraji dediny. Samurajovia, čo strážili pred vchodom, ho bez ťažkostí vpustili. Jeho ľudia mu potom dosvedčili, že nesmú dom opustiť. Cez bránku záhradky

ich už nepustia. Dom bol väčší ako ten, v ktorom býval Blackthorne. Mal veľa miestností a nápadne veľa služobníctva, mužov i žien rozličného veku.

Z posádky plachetnice žilo už len jedenásť ľudí. Mŕtvych Japonci niekam odviezli. Množstvom čerstvej zeleniny sa podarilo skorbut zastaviť. Okrem dvoch sa stav všetkých zlepšoval. Tí dvaja však mali krvavú stolicu a prudké bolesti žalúdka. Vinck im síce pustil žilou, ale veľmi to nepomohlo. Predpokladal, že vydržia najviac ak do večera, potom istotne zomrú. Kapitán mal samostatnú miestnosť a bol stále veľmi chorý.

„Počúvajte,“ povedal chlapom Blackthorne. „Je tu akýsi kňaz. Jezuita.“

„Nebesá dobrotivé!“ zvolali, keď im porozprával o cudzom kňazovi a o štátom domorodcovi. „A prečo vlastne sťal toho chlapa, kormidelník?“

„Neviem.“

„Najlepšie by bolo vrátiť sa na palubu. Lebo ak padneme do rúk pápežencom...“

Zrazu sa všetkých zmocnil strach. Nemý Salamon nespúšťal zrak z Blackthorna. Ustavične hýbal perami, v kútikoch úst sa mu penilo, ale jediného slova zo seba nevydal.

„Je to tak, Salamon,“ obrátil sa k nemu Blackthorne prívetivo, ako by odpovedal na jeho nemú otázku. „Sám mi povedal, že je jezuita.“

„Čert ako diabol. Je mi jedno, či je jezuita, dominikán alebo čokoľvek!“ zahundral Vinck. „Najmúdrejšie bude vrátiť sa na palubu. Požiadajte o to toho samuraja, kormidelník.“

Po chvíli sa ešte spýtal:

„A ako je to s Portugalcami, kormidelník? Videli ste tu nejakých?“

„Nie. Nič neprežrádza, že by v dedine dajakí boli.“

„Ale ak sa o nás dozvedia, určite pribehnú v celých húfoch!“ vyhlásil Maetsukker za všetkých. Plavčík Croocq si len tŕško vzdychol.

„Čistá pravda,“ súhlasil Ginsel a oblizol si suché pery. „Kde je jeden kňaz, istotne sú aj ďalší. A zvyčajne nebývajú ďaleko ani prekliati conquistadori!“

„Presne tak!“ prikývol Vinck a striaslo ho. „Sú ako vši.“

„Doboha, ešte to nám chýbalo! Pápeženci a conquistadori!“ zamrmľal ktosi.

„Počúvajte, kormidelník, a sme vôbec v tom Japonsku? Povedali vám výslovne, že sme v Japonsku?“ zaujímal sa van Nekk.

„Áno. Prečo?“

Van Nekk pristúpil bližšie a stíšil hlas:

„Keď sú tu portugalskí kňazi a niektorí domorodci sú už naozaj katolíci, možno súhlasí aj to ostatné. Všetci viete, o tých bohatstvách, zlate, striebre a drahých kameňoch. Videli ste niečo, kormidelník? Videli ste u domorodcov šperky alebo zlato?“

„Nie. Nič také som nevidel,“ odpovedal Blackthorne a po chvíli dodal: „Nie, nespomínam si, že by som bol videl. Ani perly, ani náhrdelníky, ani náramky... Ale musím vám povedať ešte čosi. Počúvajte! Bol som na palube našej plachetnice, všetky dvere sú zapečatené!“ A keď im vyrozprával, čo sa prihodilo na lodi, ešte väčšmi sa znepokojili.

„Kristepane, ak nám nedovolia vrátiť sa na loď a sú tu kňazi a pápeženci... Musíme sa stadiaľto dostať, musíme odísť!“ Maetsukkerov hlas sa už zreteľne triasol. „Čo robiť, kormidelník? Veď nás upália! Conquistadori! Veď tie dobyvateľské psiská tak rady narábajú mečmi...“

Blackthorne povedal:

„Samuraj Omi-san sa správal ku kňazovi viac ako odmerane. Ba som presvedčený, že ho priam nenávidí! A to je aspoň aké-také dobré znamenie, nie? Len by som rád vedel, prečo ten kňaz nenosí obyčajnú kutňu. Prečo tie oranžové háby? Niečo podobné som ešte nevidel.“

„To je teda naozaj čudné,“ súhlasil van Nekk.

Blackthorne naňho pozrel.

„A čo ak tu nemajú až také pevné postavenie? To by nám veru osožilo...“

„Čo robiť, kormidelník?“

„Trpezlivo čakať, kým príde daimjo, ich náčelník. Určite nám dovolí odísť. Prečo by aj nedovolil? Prišli sme predsa s tovarom, môžeme tu obchodovať. Koniec koncov, nie sme nijakí piráti, nemáme sa čoho obávať.“

„Správne. A nezabudnime, že podľa kormidelníkových slov nie všetci tunajší divosi sú pápeženci,“ vyhlásil van Nekk dôrazne azda ani nie tak ostatným ako sebe, aby si dodal odvahy. „Ó, áno. Dobré, že samuraj nenávidí toho kňaza... A okrem toho ozbrojení sú iba samurajovia. A to tiež nie je zlé, čo vravíte? Mali by ste zariadiť, kormidelník, aby sme dostali nazad zbrane. Možno sa vrátíme na palubu oveľa skôr, ako si myslíme.“

„Ale čo bude, ak aj ten ich daimjo je pápeženec?“ spýtal sa Jan Roper.

Nik nevedel, čo odpovedať. Nakoniec sa ozval Ginsel:

„Počúvajte, kormidelník, ten muž s mečom... naozaj rozkrájal toho žltého na márne kúsky, keď mu predtým sťal hlavu?“

„Áno.“

„Ha... A koľkože samurajov bolo na našej plachetnici?“

„Dvadsaťdva. Ale v prístave ich bolo ešte viac.“

„Hnev Boží zmietne všetkých pohanov a hriešnikov. Naveky sa budú smažiť v ohni pekelnom.“

„Kiežby sa na to dalo spoľahnúť, Jan Roper,“ povedal Blackthorne s hnevom. Cítil, ako sa v miestnosti šíria obavy z Božej odplaty. Zmáhala ho únava a najradšej by si už ľahol.

„Môžete sa spoľahnúť, kormidelník, ja to viem. Modlím sa za to, aby aj vás zasiahla Božia pravda. Aby ste si uvedomili, že to kvôli vám sme teraz tu – teda to, čo z nás ostalo.“

„Čože?“ spýtal sa Blackthorne výhražne.

„Prečo ste presvedčili veliteľa, aby sme sa pokúsili dostať do Japonska? Neplánovali sme to. Mali sme priviezť korisť z Nového sveta, zasadiť úder do nepriateľovho tyla a vrátiť sa domov.“

„Španielske lode boli na severe aj juhu, inam sa nedalo utiecť. Vari si stratil nielen rozum, ale aj pamäť? Museli sme sa plaviť na západ – iba tadiaľ sa to dalo.“

„Nevidel som jedinú nepriateľskú loď, kormidelník. Nikto z nás.“

„Daj pokoj, Jan,“ prerušil ho van Nekk unavene. „Náš kormidelník sa rozhodol podľa toho, čo bolo najlepšie. Samozrejme, že tam boli Španieli!“

„Veru veru, svätá pravda, nablízku nebol nik, kto by nám pomohol a plavili sme sa v nepriateľských vodách!“ vychrlil do seba Vinck. „Akože je Boh nado mnou, veď sme hlasovali. A všetci súhlasili.“

„Ja nie.“

Sonk zahlásil: „Mňa sa nikto nepýtal.“

„Doboha!“

„Upokoj sa, Johann,“ zahlásil van Nekk v snahe zmierniť napätie. „Do Japonska sme sa dostali ako prví. Zabudol si, koľko chýrov o ňom koluje? Stačí vziať rozum do hrsti a môžeme zbohatnúť. Máme tovar na predaj a tu je zlato – musí tu byť. Kde inde by sme predali náklad? Rozhodne nie v Novom svete, kde sme takmer prišli o život. Prenasledovali nás a Španieli veľmi dobre vedeli, že sme neďaleko Santa Marie. Museli sme opustiť Chile a prekĺznuť Magalhãesovou úžinou sa nedalo – určite by si tam na nás počkali! Kdeže toto bola jediná šanca a dobrý nápad. Náklad vymeníme za korenie, zlato a striebro. Len si pomysli na ten zisk! Sme na ostrovoch korenia. Poznáš predsa bohatstvo Japonska, počúvaš o ňom odjakživa. My všetci, a preto sme tu. Prečo inak by sme sa nechali najať na túto loď? Všetci zbohatneme, uvidíte!“